

Und so entfliehen die Stunden;
 Schon erbleicht der Hofnung Schein,
 Und bald ist verronnen, entschwunden
 Das Leben (това пъкъ защо?) und ich
 bin allein.

И тѣзи преводи не сж изъ нѣкои подражания, а сж представени като чисти преводи: G. Brandes, Ein griechisches Liederbuch. Verdeutschungen aus griech. Dichtern. Hannover, 1881.

Въ сжщата грѣшка — по-малко или повече — изпадатъ почти всички преводачи. Причината на това е много проста: нѣма много текстъ въ оригинала, тогава съ „ахъ“ и „охъ“ трѣбва нѣщо да се изпоетизира, за да изглежда като стихотворение!

⁷⁷ Сравни Christ-Schmid, стр. 5.

⁷⁸ За значението на думата почти въ всѣка литературна история има много празни предположения. Сравни Christ-Schmid, стр. 159. — Croiset, Hist. d. l. gr. II, стр. 88 и следв. Най-право и най-решително мнение по този въпросъ дава Wilamowitz, Einl. in d. gr. Trag. стр. 58 заб. 18. Той именно казва, че не знаемъ и надали ще можемъ да узнаемъ нѣкога етимологията на тази дума.

⁷⁹ Christ-Schmid, стр. 159.

⁸⁰ Frg. 4.

⁸¹ Frg. 2. ст. 10.

⁸² Frg. 1. ст. 4.

⁸³ Frg. 1. ст. 10.

⁸⁴ Frg. 2. ст. 16.

⁸⁵ II, 113.

⁸⁶ Frg. 1. — Обикновено цитирамъ и оригинала и превода, за да може да се следи и отъ тѣзи, които не знаятъ грѣцки, или го знаятъ колкото за да не разбератъ нищо. На нѣкои мѣста обаче е необходимъ и преводъ и оригиналъ, както тукъ напр. По съображения произлѣзли отъ славата на Мимнермоса като поетъ на любовъта или безъ всѣкакви съображения отъ всички преводачи това стихотворение се предава съ особена нѣжностъ, даже съ „ахъ“ и „охъ“, често въ доста хубава поетическа форма, съ „блѣнове“, съ „грация“ и пр. Въ сжщностъ, само ревността на преводачитѣ намира това и едвали не се предава на най-деликатна и сладка меланхолия, каквато е чужда на самия поетъ. — Особено зле, като безсмислица е предаванъ стихъ шести, а именно думитѣ „ὃ τ' αἰσχρὸν διῶς καὶ κακὸν ἀνδρα τιθεῖ.“ Мнозина въобще не могатъ да се примирятъ съ думата „κακόν“, поставятъ на нейно мѣсто „καλόν“, неточно предадена въ нѣкои ръкописи или по заблуждение, понеже не лесно се разбира смисъла на фразата. И тъй тѣ, вмѣсто правилното и разумното „старостъта, която прави човѣка грозенъ и лошъ“, приематъ едно значение, което е близо до безсмислицата. Едни напр. тълкуватъ: „старостъта, която еднакво напада и лошия и добрия“, а други като